

tolkning, som nu hævdes fra Ministeriets Side, vil det være muligt at forkaste enhver Indstilling. Men derved gives Indstillingsretten ganske de kaldsberettigede i Vold. De kunne herefter gøre et hvilket som helst Hensyn gældende med Hensyn til Forholdet mellem Embedet og vedkommende Ansøger, f. Eks., at Embedet er for stort eller for vanskeligt for en saadan Ansøger. De kunne gøre et Hensyn gældende over for Ansøgerens religiøse Forhold i vedkommende Kommune, og det kunne de gøre over for alle de 3 indstillede Ansøgere o. s. v. De kunne sende Indstillingen til Ministeriet og med den Fortolkning, Ministeriet gør gældende, maa det i Virkeligheden give de kaldsberettigede Medhold, og paa den Maade betyder Indstillingsretten ikke noget. Nu siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, at Flertallet ved at staa paa dette Standpunkt i Virkeligheden spænder Ben for Loven, men det er en Betragtning, som ikke kan holde Stik. Hvad Flertallet holder paa, er, hvad der staar i Loven af 8de Marts 1856 § 9 og slet ikke andet. Det var ogsaa det, man mente, da man gav denne § 9, og det er det, vi søge nu at faa indført i dette Lovforslags §§ 15 og 16. Lovforslagets § 15 i Forbindelse med § 16 betegner en virkelig Forbedring, men uden denne Forbindelse af disse Paragraffer, uden denne Ordning af Kaldsretten, som vi foreslaa, er det ikke nogen Forbedring. Man vil derved kun afskære Befolkningen fra at faa visse Kandidater igennem, som de ellers kunde faa, og derved lader man de kaldsberettigede faa den Indflydelse, Fortolkningen giver. Hvis altsaa Spørgsmaalet om Kaldelsesretten kommer til at spænde Ben for Lovforslaget — og det er jo muligt, at det ender dermed —, er det til visse ikke Flertallets Skyld, men først og fremmest det Ministeriums Skyld, som har rejst dette Stridsspørgsmaal, og som har ført det ind paa Lovforslaget, og dernæst deres Skyld, som have støttet Ministeriet i denne Fortolkning og hævdet, at den skulde helt igennem holdes fast ved denne Lejlighed.

Jeg skal dernæst vende mig med et Par Ord til det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen). Det ærede Medlems saglige Grunde til hans Vægning ved at gaa med til de 170,000 Kr., er der ikke meget Hold i. Det viste sig i Gaar, som for to Aar siden, at naar dette Medlem skal bekæmpe dette Tilskud til Kjøbenhavns Kommune, kan han kun gøre det ved at henvise til, at denne Kommune er

rig og har mange Begunstigelser. Dernæst siger han, at dette Lovforslag ikke omhandler Kjøbenhavns Kommunes Skolevæsen. Hvad nu det første Punkt angaar om Kommunens økonomiske Stilling, er det jo en Grund, som daarligt holder Stik over for den Henvisning, jeg i Gaar gjorde til de moderates Stilling, da de gav Tilskud af Statskassen. De gav da Kjøbenhavns Kommune et særdeles godt og rigeligt Tilskud, og det kunne vi dog ikke gøre med den Begrundelse, at Kjøbenhavns Kommune særlig var trængende. Begrundelsen for dette Tilskud til Kommunerne var Kommunernes Trang, og naar man desuagtet gav Kjøbenhavns Kommune, som de sagde, var den rigeste af alle Kommuner i Landet, Del deri, begrundedes dette ved, at naar man tog ud af den fælles Kasse, kunde man ikke vilkaarlig skyde en af Kommunerne ud. Det er den eneste fornuftige Begrundelse af dette Forhold. Det ærede Medlem nævnte ikke noget mod det, jeg anførte i saa Henseende. Det andet, som det ærede Medlem anførte, var, at Skolelovforslaget ikke angaar Kjøbenhavns Kommunes Skolevæsen. Dermed forholder det sig saa som saa. Det er sikkert nok, at de 170,000 Kr. ville blive benyttede til Forbedring af Lærernes Lønning i Kjøbenhavn, men selv om det ikke skete, holder den Begrundelse alligevel ikke Stik. Sagen er den, som jeg ogsaa i Gaar paaviste, at Rigsdagen har tidligere, nemlig ved Behandling af Sindssyge-loven, vist, at naar man vil give Tilskud til Kommunerne, maa Kjøbenhavns Kommune ogsaa have sit. Men, siger det ærede Medlem, Sindssyge-loven gjaldt for hele Landet. Det gjorde den dog ikke. Den gjaldt for det øvrige Land, men ikke for Kjøbenhavns Kommune. Landet har sit eget Sindssyge-væsen, men vi sagde, at naar vi tage af Statskassen for at lade Kommunerne — Amtskommunerne og Hartkornet — slippe fri for de Byrder, de hidtil have haft til Sindssyge-væsenet, maa Statskassen ogsaa bidrage til Kjøbenhavns Kommune, og dertil gik man saa. Man gav ikke et fast Bidrag, men et Bidrag, der stiger Aar for Aar. Det er den saglige Begrundelse, det har det ærede Medlem glemt. Jeg har paavist, at naar det ærede Medlem har talt om, at Statskassen har afløst nogle af sine Udgifter til Kjøbenhavns Kommune med faste Summer i 1869, saa kommer det slet ikke den Sag ved. Men det er heller ikke de saglige Grunde, det kommer an paa for det ærede Medlem og de moderate. (Afbrudelse). Nej, det er det i Virkelig-